

KRVAVÉ POHRANIČÍ

Šílený les

Vladimír Šlechta

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

ŠÍLENÝ LES

Copyright © 2000, 2018 by Vladimír Šlechta

Cover © 2018 by Tomáš Flak

Maps © 2008, 2018 by Ladislav Hrdina

3rdCzech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-422-2

ISBN PDF: 978-80-7456-423-9

ISBN ePub: 978-80-7456-424-6

ISBN Mobi: 978-80-7456-425-3

Vladimír Šlechta

Šílený
les

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Krvavé pohraničí

Šílený les

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Kukaččí mláďata

Zima v Thonnierice

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

Já, Gowery

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Poslední velkoměsto

1. *Tajná historie Borrnu **

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola první

Chvíle pro vlkodlaka

01

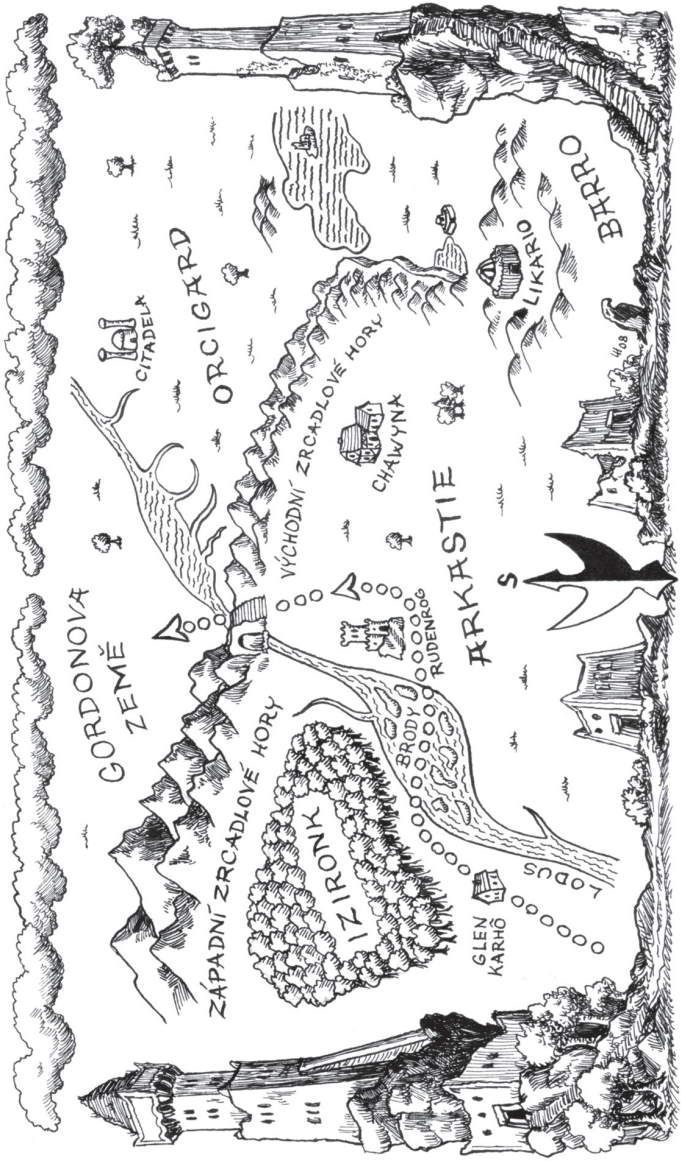
Bylo to poprvé, co viděla, jak se muž mění ve vlkodlaka.

Nepotřeboval k tomu hlubokou noc. Ani úplněk. Nic. V jedné chvíli to byl ten milý, příjemný Detlef Bord, a ve chvíli druhé... krvelačná šelma.

Ani ve snu ji nenapadlo, že dnešního dne jacísi zlomyslní bohové zmačkají a zahodí její osud. A ona, hýčkaná dcerka králova hodnostáře, bude prchat neznámým nočním lesem jako štvané zvíře – s rozběsněnou smečkou v patách.

02

S načatým odpolednem měla ty nejlepší úmysly. Po obědě strávila spoustu času tím, že vylepšovala svůj zevnějšek. Zkoušela různé účesy. Sepjala si plavé vlasy stuhou,

GORDONOVA
ZEMĚ

CITADELA

ORCIGARD

ZÁPADNÍ ZRCADLOVÉ HORY

Z IRONKY

VÝCHODNÍ ZRCADLOVÉ HORY

CHAWYNA

ARKASTIE

RUDENROG

BRODY

GLEN
KARHÓ

LOBUS

LIKXIO

BIRRO

jako to nosí vznešené dívky z Thonnieriky. Pak je vyčesala vzhůru a svázala si je na temeni jako divoká elfská bojovnice. Zapletla si cop počestných svobodných dívek, pokusila se i o věc zvanou drdól, kterou nosí usedlé měštky. Nakonec zvolila kompromis. Dlouhé vlasy ofiny si začesala dozadu a sepjala v týle do maličkého culíku, ostatní nechala rozpuštěné.

Nabarvila si rty a podmalovala oči, pak zase všechno líčení smyla. Okénkem sledovala, jak se slunce pohybuje po obloze. Čas se nekonečně vlekl.

Když se z věžičky u přístavu ozvalo třetí odpolední zvonění, sešla ze své podkrovní místnosti do přízemí. Byli tam všichni čtyři lidé, kteří teď tvořili její náhradní rodinu. Měla je ráda a nevadilo jí, že jí nejsou rovni, že nejsou víc než sluhové.

Hospodyně Franzina vzhledla od polokrbu, na němž připravovala nějaké dobré jídlo. Obličej měla ruměný žářem plamenů. Utřela si ruce do zástěry a spiklenecky na dívku mrkla: „Ale, ale, slečinko, kam jsme se tak vystrojili? Na dostaveníčko? Máme snad schůzku s panem Detlefem Bordem?“

Inge se na schůzku oblékla opravdu dobře. Ne, žádné kraječky ani pentličky, ale poctivá modročerveně pruhovaná sukně, modrá lněná košile a vlněný kabátek. Všechno té nejlepší kvality, ale vypadalo to velmi, *velmi* hraničářsky. Důkladné šněrovací střevíce, vždyť si s Detlefem zase vyjdou na procházku.

Pihovatý uličník Jolek, který Franzině krájel cibuli do polévky, sebou při vyslovení Detlefova jména trhl. Nechal rozdělanou práci být a smýkl sebou do přístěnku, kde měla Franzina uskladněný proviant. Žárli, uvědomila si dívka.

Don Gruber a magistr Badoglian seděli naproti sobě za kuchyňským stolem a po čtverečkovaném plátně postrkovali figurky ranty. Ani jednoho z nich hra zřejmě nebavila.

Don Gruber upíjel z plechového hrnku slabé pivo, magistr z pohárku víno.

Magistr Badoglian obrátil k dívce hubený obličej s kozí bradkou: „Odcházíte, slečno Inge? Myslil jsem si, že dnes ještě probereme aritmetiku a geografii.“

„To všechno stihneme,“ rozpřáhla dívka ruce a udělala tři taneční krůčky. „Budeme mít celý večer.“

„Před setměním ať jste doma, slečno,“ ozval se přísně Don Gruber. „Ne jako posledně. A ne ať vycházíte daleko za město – elfové mohou znovu zaútočit.“

„Budu v bezpečných rukách,“ poškádlila je, prozářená vnitřním jasem. „Detlef mi slíbil, že mi vypoví historii Pohraničí. Víte, že osobně poznal Gordona Fee a Rônarda? A krále Eagerpa?“

Při posledním slově se Franzina zaškaredila a přezehnal se ochranným znamením. „Tfuj tfuj tfuj! Slečinko, tohle jméno nevyslovujte! Přináší to smůlu!“

„Já se polepším,“ přitočila se Inge k hospodyni a políbila ji na tvář. „Polepším se. Co bude dnes k večeři?“ nakoukla pod pokličku. „Přijdu hladová!“

„Ale huš!“ ohnala se po ní Franzina utěrkou.

„Slečno?“ ozval se od stolu hlubokým hlasem Don Gruber.

„Ano, prosím?“ usmála se na něj mile.

„Buďte tak laskava a s nikým nemluvte o králi Eagerpovi.“

„Pročpak?“

„Mohlo by vám to způsobit veliké problémy.“

„Jedno jediné slovo?“ podivila se. „Slovo Eagerpe?“

„Jedno jediné slovo. Slovo Eagerpe,“ přitakal Don Gruber. Významně si popotáhl koženou manžetu pobitou stříbrnými cvočky. Pak jakoby mimoděk položil dlaň na jílec meče, který nikdy neodkládal. „Zapamatujete si to, prosím?“

Přikývla. „Budu si to pamatovat. Nikdy a za žádných okolností nepoužiju slovo Eagerpe.“

„Tak je to v pořádku,“ usmál se Don Gruber. Měl zvláštní, dalo by se říci zachmuřený úsměv.

Vysekla Donu Gruberovi a magistru Badoglianovi pukrle. Pak vyhopsala ven ze dveří.

Magistr se zhluboka napil vína a posunul figurku na hracím plánu. „Jste na tahu, setníku,“ upozornil Dona Grubera. Ten se však stále díval ke dveřím. Už dávno nebyl setníkem, něco z jeho instinktů mu však zůstalo. Vstal a znovu si popotáhl vyztužené manžety.

„Myslím, že tuhle partii nedohrajeme, magistře,“ řekl. „Trochu se projdu po městě. Berte to tak, že jste mne porazil.“

03

Venku se rozprostíralo Glen Karhô, dřevařské městečko kypící životem. Inge obešla obloukem starou čtvrť, i když to znamenalo, že si zamaže střevíce. Po rozbahněné svážné cestě zamířila k řece.

Detlefa našla v docích. Volské potahy sem přitáhly klády ze vzdálených lesů a Detlef řídil jejich přejímání. Jedni dělníci překládali kmeny pomocí kladkostrojů a druzí dělníci, po pás v chladné vodě Lodusu, vázali vory. Plavit do Thonnieriky se mělo už pozítří.

Detlef byl vysoký mládenec, snad pětadvacetiletý, s dlouhými vlasy. Vousy nosil zastřížené tak, aby mu rámovaly rty. Pocházel z Thonnieriky, údajně z nějaké lepší rodiny. Jednou se prořekl, že se v patnácti nechal najmout do vojska. V armádě strávil něco kolem pěti let, ale mluvil o tom nerad. Ze služby mu zbyl kožený vojenský kabátec s přinýtovanými pásy železa.

Teď sloužil Detlef jako dozorce při přejímce dřeva. Dbal

na to, aby nedošlo k záměně klád a řeziva různých majitelů, organizoval vázání vorů a určoval, v jakém pořadí se bude plavit do Thonnieriky. Jako jeden z mála uměl číst i psát a vyznal se v aritmetice. Dělníci ho měli rádi, protože byl veselý, schopný, přátelský. Nikdy je nešíkanoval, ale vždy jim vyšel vstříc a dovedl s nimi zažertovat.

Zamával na Inge z vyvýšené plošinky, umístěné na kůlech. Pak mávl k pisárně. Z pisárny okamžitě vyběhl bledý, věčně mžourající chlapec a odvedl Inge pod přístřešek kanceláře. Usadil ji na poměrně pohodlnou židli a kníkovým hlasem jí nabídl šálek mátového čaje. Když s díky odmítla, vrátil se chlapec k hromadě lejster na psacím stole.

Detlef dokončil práci a vydal poslední pokyny. Na papír, který držel v levici, udělal ještě nějaké poznámky. Po kmenech mrtvých stromů přeskákal k přístřešku. Přimhouřil oči: „Zdravím tě, Inge.“

Usmála se na něj. „Přišla jsem nevhod? Pracuješ?“

„Ne. Už jsem skončil. Hoši to dokončí beze mne.“

„Projdeme se?“

„Můžeme,“ přisvědčil. Podal lejstro s evidencí pomocníkovi, potom nabídl Inge rámě: „Půjdeme.“

Nechali za zády Lodus i se všemi překladišti, doky a moly vybíhajícími daleko do řeky. Chvíli se motali na rozhraní mezi starou čtvrtí a novějšími ubytovnami, putykami a stájemi. Přestože už dlouho nepršelo, byly ulice pokryté mazlavým žlutým blátem. Kmeny, tažené volskými potahy, znovu a znovu rozrývaly lesní prst, na níž bylo městečko postaveno.

Raději zabočili do staré čtvrti. Uličky tady byly sice úzké, ale suché a bez bláta, na mnoha místech opatřené chodníky z dřevěných povalů.

Stará čtvrt – to byly sruby původní dřevorubecké osady, staré sedmdesát i osmdesát let. I po desetiletích tady pořád

ještě stály a vystavovaly na odiv zčernalé klády stěn i shnilé došky na střeších. Srubové stavby byly nepořádně rozházené sem i tam a místy se spojovaly v jakési dřevěné hráze či bariéry. Výstavba Glen Karhò v minulosti probíhala tak, že si někdo vyhlédl srub někoho jiného a přilepil na něj svůj. Tím si ušetřil práci s jednou stěnou. Byli ovšem i chytráci, kteří natáhli své dlouhé domy mezi dvěma sruby vzdálenými třeba i dvacet kroků. Tím se vyhnuli stavbě bočních zdí, avšak zablokovali další kus volného prostoru. Skrz takovéto dlouhé domy se dalo na některých místech projít, avšak jen uzoučkými průchody, které se podobaly myším dírám.

Inge, zavěšená do Detlefa, si vykračovala po povalových chodnících. Párkrát zahnuli a ocitli se na „náměstíčku“, což byl volný prostor v útrobách staré čtvrti. Uprostřed „náměstíčka“ vytékala z dřevěné trubky voda. Někde o kus dál byl podchycený pramen a voda sem byla přiváděna dřevěnými rourami. Vedle kašny živořilo pár stromů původního lesa, převážně bříz. Kousek od nich stál dřevěný pranýř s připevněnými řetězy. Teď u něj právě nebyl nikdo přivázaný, a Inge tomu byla ráda. Neměla v oblíbené podívanou na ubožáky, většinou ještě přiopilé a potlučené z rvačky, vystavené posměchu kolemjdoucích.

Nejvýraznějším prvkem „náměstíčka“ bylo průčelí tančírny zvané Vlčí oko s brlením, velkými vstupními dveřmi a vybledlým nápisem nad nimi. Na povalech před Vlčím okem postávaly ženské, zřejmě číšnice a placené tanečnice. Povíдалo se o nich, že za peníze dělají s dřevorubci nějaké nestoudnosti. Když se Inge nedívala, jedna z těch ženštin na Detlefa zamávala. Inge to však zahlédla koutkem oka. Zamrzelo ji to. Přála si mít Detlefa jen pro sebe.

Na druhou stranu – mohla mít Detlefa, a zároveň nezávislost? Je vůbec připravená na vážnou známost? A vlastně, proč ne? Detlef je hezký, milý, příjemný... Nebylo jí

ještě ani šestnáct, ale už chápala, že pokud začne Detlefovi mluvit do života, připoutá se k němu a ztratí kus svobody.

„Pěkná holka,“ kývla k číšnici. „Tvoje známá?“

Detlefa otázka zaskočila. „Mhmmm...“ zafuněl. Inge se zazdalo, že se trochu začervenál.

„Vezmeš mě tančit?“ zeptala se. „Víš, já tam nemohu jít sama – ale s tebou...“ nedořekla.

Nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Seš si jistá, že je to prostředí pro tebe? Bývají tam opilí dřevaři a vozkové. Nemuselo by to dopadnout dobře.“

„Posledně se mi tam líbilo. A víš, když jsi se mnou, oni si ke mně nic nedovolí. Mají z tebe respekt,“ zachichotala se.

Nezdálo se, že by ho její obdiv potěšil.

Šli dál. Prošli po okraji nové čtvrti s pěknými domy úředníků a hodnostářů, pak se ocitli na svážné cestě rozbrázděné kládami a rozšlapané paznehty tažných volků. Vlastně se ocitli na okraji Glen Karhò. Tady už začínaly lesy.

Přesněji řečeno, kdysi dávno tady vyrůstal les. Opravdový listnatý les, ale ten se dávno stal minulostí. Někde po něm zůstaly jen pařezy, jinde vysázeli spekulanti nové lesíky, avšak složené výhradně ze smrků. Smrky rostou rychle a za pětadvacet let je bude možné pokácet, splavit po proudu a prodat. Smrkové dřevo však bylo považováno za podřadné, proto se party dřevorubců vydávaly dál na sever i na západ, kde stále ještě rostly původní buky a duby. Bukové a dubové dřevo prodali za mnohem lepší cenu. Zbýval problém, jak je dopravit k řece. Proto je vláčeli volskými potahy po takovýchhle cestách. Jinde, pokud to bylo možné, splavovali kmeny do Lodusu mělkými plavebními kanály.

„Vrátíme se,“ navrhl Detlef. „Projdeme se kolem Lodusu. Podíváme se na vory připravené k plavení.“

Inge si představila rozbahněné říční břehy, hladinu pokrytou kládami a zápach bahna.

„Ne, myslím, že se nechci procházet po břehu. Zajdeme radši do lesa – co myslíš?“

„Do lesa?“ podivil se.

„Támhle,“ ukázala. „To vypadá jako skutečný les.“

Asi půl míle od Glen Karhò zůstal zbyteček původního lesa. Zdvíhal se k jedovatě modré obloze jako obrovská žlutá a tmavorudá závěj. V orvané pláni, vedle zčernalých srubů, šedo zelených smrků, černých olší a kalných vod Lodusu, vypadaly zářivé podzimní barvy jako malý zázrak. A přece to nebylo nic jiného než dubové a bukové listí zabarvené prvními mrazíky. Rostlo tam jen asi padesát dubů a buků, avšak tak mohutných, že by jejich kmeny stěží objalo deset mužů. Každý z nich tam rostl už stovky let. Jejich obludná velikost bránila dřevařům i v pouhé myšlence na to, aby si na nich vyzkoušeli sekery a pily.

Detlef se na Inge upřeně podíval: „Je to bezpečné?“

„Jak to myslíš – bezpečné?“

MLčky ukázal na ohořelou srubovou stěnu opodál. Táhl se přes ni nápis, zčásti vybledlý a zčásti ožehlý plameny, vlastně už nečitelný. Inge však měla dobrou představu, co tam původně stálo:

CHCETE VÁLKU? TADY JE!

Bylo to napsáno obvyklým písmem, ačkoliv autorem nápisu byl nepochybně elf. Inge věděla, že elfové mají vlastní písmo zvané ogham, skládající se z teček a čárek. Tady ovšem elfský bojovník použil lidské písmo.

„Bojíš se elfů?“ pošádčila Detlefa.

„Opatrnost a strach jsou dvě různé věci,“ řekl klidně. Jako bývalý voják se v tom dozajista vyznal.

„Tak se boj i mě,“ udělala žertovné, jakoby hrůzostrašné gesto. „Moje babička byla čistokrevná elfka!“

Teď se opravdu polekal. Chytil ji za ruku a silně ji stiskl. „Mlč!“ vyhrkl. „Nemluv o elfech – a už vůbec ne o nějakých příbuzných.“

„Proč?“ podivila se, překvapena prudkostí jeho reakce.

„Nebyla jsi tady, když elfové zaútočili!“

Zvážněla. „Bylo to zlé?“

Zavrtěl hlavou. Znamenalo to, že o tom nebude mluvit.

„Naštěstí jako elfka nevypadám,“ podotkla ještě. Hlas jí nezněl příliš jistě. „Nemám dlouhé a špičaté uši. Elfskou babičku si vůbec nepamatuju. Zemřela mladá. Prý se v Thonnierice utrápila... tak daleko od Izironku.“

„Vůbec nevypadáš jako elf,“ potřásl hlavou Detlef. „A nemluv o tom,“ přikázal jí.

V tu chvíli si uvědomila, že během hovoru pokračují v chůzi a mimoděk zabočili k lesu. K tomu skutečnému. Teď už opustili rozježděnou cestu a loudali se plátní pokrytou pařezy. Za nohy je chytaly dlouhé šlahouny ostružin.

„Nelíbí se mi to,“ poznamenal Detlef.

„Copak se ti nelíbí, hrdino?“ pošádčila ho Inge.

„Ty stromy.“

„Á, to mi připadá jako správná obezřetnost, stará vojno. Za každým stromem se může schovávat padesát elfů.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Tak to není.“

„Žádní elfové?“

„Ne. Pokud jsou na téhle straně Zrcadlových hor ještě nějakí elfové, zůstávají v Izironku. Pan Grassenberk je nepustí ven.“

Vlastně věděla, že na jihovýchodním okraji Izironku vyrostlo nové městečko, s jistou dávkou pýchy nazvané Progress, což ve staré řeči znamená *Pokrok*. Dřevorubci tam kácejí stromy a hned na místě je zpracovávají. Štípou kmeny na prkna, nebo je otesávají do trámů. Vždyť značná část vozů naložených řezivem přijíždí do Glen Karhò právě odtamtud.

„Pan Grassenberk?“ zeptala se.

„Pan Grassenberk,“ přitakal. Z hlasu mu zněla úcta.

Vybavila si vysokého muže s dlouhými vlasy a upravenými vousy. Ano. *Strýček* Grassenberk. *Doktor* Grassenberk. Ale nikoliv doktor ve smyslu lékař.

„Já ho znám,“ podotkla.

„Jo. On tě taky zná. Mluvil o tobě. Ví, že jsi v Glen Karhò.“

„Aha... setkáváš se s ním?“

„Občas. Někdy se musím vydat až do Progressu. Je to součást mojí práce.“

„Pan Grassenberk je přítel mého otce. Když jsem byla malá, často nás navštěvoval.“

Zahlédla, jak se Detlef zaškaredil.

„Stalo se něco?“ zeptala se.

„Nemusíš mi to připomínat,“ pokrčil rameny. „Já vím, že jsi slečinka z lepší rodiny... Znáš se s lidmi, jako je pan Grassenberk. Tykáš si s nimi...“

V té chvíli došli až k lesu. Inge položila dlaň na hladkou kůru obrovského buku. Ucítila mravenčení. Napadlo ji, že pod kůrou proudí míza.

Míza – nebo něco jiného. Magie.

Uvnitř lesa se skrývala temnota. Husté listoví obrovských stromů nepropouštělo do spodních pater ani paprsek světla. A přesto tam v divoké spleti rostly lísky, habry, kapradiny i divoké víno pnoucí se v chomáčích vzhůru. Jako by rostliny ve spodních patrech vůbec nepotřebovaly světlo.

„Nemám to tu rád,“ řekl Detlef.

Přešlápla, pata se jí zabořila do návěje listí. Mávla rukou podél bukového kmene, aby se zachytila. Dlaní škrtila o větévku vyrůstající z hladké kůry. Větévka se zlomila a zabodla se jí do dlaně. Zasykla bolestí.

„Au!“

„Co se ti stalo?“ otočil se k ní Detlef. V hlase mu zazněla starost.

„Vrazila jsem si do ruky kus stromu.“

Podívala se na dlaň. Na kůži vyprýštila veliká kapka krve. Kromě toho jí po dlani stékala lepková žlutá tekutina.

„Co to je?“ zeptala se udiveně.

„Ukaž?“ Vzal ji za ruku a obrátil zraněnou dlaň k sobě. „To nic není, jenom míza.“

Pak, aniž ji upozornil, si zvedl její dlaň k obličejí a olízl krev i mízu.

„Ty!“ vykřikla rozhořčeně. „To je moje krev!“

Pousmál se. Okraje rtů měl červené krví i žluté bukovou mízou. „Takhle uzavírají elfové pokrevní bratrství,“ řekl. „Pan Grassenberk mi o tom vyprávěl.“

„Chceš snad říct,“ zasmála se, „že jsem se právě stala tvým pokrevním bratrem?“

Vytrhla mu ruku a otřela si dlaň o pruhovanou sukni.

„Strýček Grassenberk je vědec,“ poznamenala. „Alespoň to o sobě vždycky říkal. Jak drží elfy v Izironku – tou svou vědou?“

„Má tam vojáky. Šedesát chlapů, samé zkušené veterány. Velí jim nějaký kapitán Schnirega. Dřív býval velitelem pevnosti Rudenrog.“

„Nezkoušel jsi jít někdy hlouběji?“ kývla Inge do houštin.

„Ne!“ vyrazil ze sebe pohoršeně. „O tomhle lese se vedou řeči. Dřevaři se sem bojí chodit. Ani já sem nechodím.“

„Chtěl bys ty stromy nechat pokácet, očíslovat, rozřezat na prkna a odeslat do Thonnieriky, co?“ popíchla ho.

„Proč myslíš, že tady ty stromy zůstaly? Takhle blízko u Glen Karhò? Má to svůj důvod! Povídá se, že uvnitř něco je. Něco jako duchové. Jenže to nejsou duchové, ale něco horšího.“

„Co může být horší než duchové?“ zeptala se.

Nereagoval.

„Tak jak je to?“ zeptala se znovu. „Povídá se, že tam něco je – anebo tam skutečně něco je?“

Stoupl si ke stromům zády a dělal, že tam nejsou.

Pokusila se mluvit o všedních věcech. „Přijdeš pozítří k nám?“ zeptala se.

Mlčel.

„Franzina připravuje takovou malou oslavu. Zvu tě.“

Neodpověděl.

„Bude mi šestnáct. Pozítří. Oslavím šestnácté narozeniny.“

Otočil k ní obličej. Podívala se mu do očí.

Jako by nebyly jeho.

„Detlefe?“

Upřeně se na ni díval.

Teprve později, když si v hlavě tu scénu přehrávala znovu a znovu, si uvědomila, že vůbec nezamrkal.

Nehybné, vyvalené, nemrkající oči.

Muž měnící se ve vlkodlaka.

Ne, ještě to neviděla.

Levačkou ji chytil kolem krku.

Jeho prsty jí obemkly hrdlo a sevřely jako svěrák. Nevykřikla, na to byla příliš udivená. A ten jeho pohyb byl tak rychlý. Jako když útočí šelma.

Pravačkou jí rozerval blůzu od krku až k pasu.

Zatřásl s ní jako s hadrovou loutkou a hodil ji na zem.

Náhle ležela nznak v závěji tlejícího listí, sukni vyhrnutou až k pasu. Detlef klečel nad ní a dobýval se jí mezi sevřená kolena. Neartikulovaně vrčel, skučel a ona ječela. Páčil jí kolena od sebe a pak se mu to podařilo – byl mnohem silnější než ona.

Choval se k ní jako šelma ke kořisti.

Pochopila, co bude následovat. Ne, nevzpomněla si na nějaké vyprávění, které jí šeptem a za neustálého chichotání vykládaly zkušenější spolužačky ve škole pro děti králových hodnostářů. Kdesi uvnitř lebečních kostí se jí probudila vzpomínka rodové paměti.

Pochopila, že pokud se to Detlefovi povede, bude její život v troskách. Už nikdy nebude takovou, jakou byla.

Ani si neuvědomila, co dělá. Ruce měla volné, napřáhla je před sebe. Zápěstí přitiskla k sobě, roztáhla prsty.

Z dlaní se jí oddělila ohnivá koule velká jako pěst. Udeřila Detlefa do obličeje.

Strašlivě zaječel. Vůni tlejícího listí překryl pach spálené kůže, vousů i vlasů.

Válel se v návěji, ruce přitisknuté k obličejí, tichounce kňučel. Pak zjistil, že pod horní vrstvou suchého listí je ještě spodní, vlhká, plná naklíčených bukvic a žaludů. Mokrou a polozetlelou břечku si naplácal na tvář.

Jeho zběsilé, chaotické pohyby slábly.

Nebyla schopná rozumně uvažovat. „Detlefe?“ zeptala se.

Zdvihl k ní obličej – ožehlý, temně fialový. Vousy měl spálené až ke kořínkům, oči zavřené. To vše pokrývaly napůl zetlelé listy.

Pocítila k němu hroznou lítost. Vstala a přizvedla ho. „Detlefe! Rychle se vrátíme! V Glen Karhò ti pomůžou!“

Přes vymýcenou pláň se vraceli zpět. Pravačkou ho vedla, levicí si přidržovala roztrženou blůzu. Detlef se jí držel oběma rukama jako klíště. Klopýtal, zakopával o pařezy. Neviděl, oční víčka mu rychle otékala.

Doufala, že mu oheň nevypálil oči.

K prvním domům Glen Karhò to od lesa měli slabých čtyři sta kroků. Inge vlekoucí oslepeného Detlefa nešla ani polovinu. Od svážné cesty si jich všimli vozkové a od domů Glen Karhò poslíček obchodníka, který rázem strhl poplach. Všichni, kdo byli nablízku, spěchali k nim. Pochopili, že se stalo neštěstí.

Aniž si to uvědomila, stála na okraji městečka obklopená narůstajícím davem. *Co se stalo? Detlefe, kdo ti to udělal?* rozléhalo se kolem, protože Detlefa znali všichni.

A vespod, pod vším tím ropotem, to dunělo jako údery válečného bubnu: *Elfové! Elfové se vrátili!*

Strach z toho, že se Třináctka vrátí, aby dodělala svou práci, s nimi zůstával už několik měsíců.

Inge nebyla schopná přemýšlet. Stála v davu, tiskla si k sobě cípy roztržené halenky. Okolní řev ji téměř srážel na kolena.

Koutkem oka zahlédla uličníka Jolka ze své domácnosti.

Vousatý kovář v kožené zástěře, jehož jméno si nikdy nedokázala zapamatovat, se prodral až k Detlefovi.

„Ticho!“ zařval.

Lidé ztichli.

„Nevidíte, že potřebuje pomoc?“ zakřičel. „Ale dřív nám musí povědět, co se to tu děje! Detlefe! Kdo ti to udělal?“

Detlef snad čekal právě na tuhle chvíli. Dosud tichý, zdrcený bolestí a neštěstím, vykřikl do dřevěných srubů: „Inge mě popálila kouzlem! Ta prokletá čubka je čarodějnice! Je poloviční elfka!“

Jejich klíčové slovo bylo *elfové*.

A druhé klíčové slovo znělo *čarodějnice*.

Hněv, nenávist. Bezmocný vztek, starý sotva půl roku, který se zrodil v ten nešťastný den, kdy elfové krále Eagerpa vyšli z lesů, přešli vymýcenou planinu a cestou zabili několik vozků svázejících klády i jejich tažná zvířata. Došli až na vzdálenost padesáti kroků od Glen Karhò a odsud odstřelovali obyvatele jako králíky. Vyhnuli se protiútoky dřevařů a ustoupili desetinásobné přesile do mlhy, která se náhle vyřinula z dubovo-bukového lesa. Skryli se v mlze, obloukem se vrátili zpět ke Glen Karhò a ohnivými kouzly zapálili několik domů.

Pak odešli.

Vztek dřevařů už náhle není tak bezmocný. Teď mají mezi sebou stvůru, poloelfskou čarodějnici, která kouzlem popálila jednoho z nich.

Mohou pomstu vykonat na ní.

Vlečou ji rozbahněnými uličkami, táhnou za ruce i za vlasy. Dav houstne. Je zde náhle tolik lidí, že se do křivoláckých ulic nevejdou.

„Čarodějnice!“ řvou. „Chytili jsme čarodějnici! Upálíme ji!“

„Upálíme ji hned teď!“

Inge, polomrtvá hrůzou, už chápe, kam ji táhnou. Na „náměstíčko“ před Vlčím okem, k dřevěnému pranýři.

Z klikatých uliček přibíhají další obyvatelé městečka, každý z nich nese v náručí smolná polínka nebo otýpku chrastí. Skládají to všechno kolem Inge, kterou neurvalé ruce poutají k pranýři.

Na rohu Vlčího oka se něco děje. Vyděšené výkřiky, které přehlušují i nenávislný řev. Bolestné ječení. Smrtný chropot.

Inge je náhle volná, protože pozornost dřevařů je upoutána novými událostmi. Don Gruber, bývalý voják, kterého otec najal pro Inge jako tělesnou stráž, vjel do davu jako horký nůž do másla. V obou pěstích svírá jílec jedenapůlručního meče, jehož čepel používá úsporně a s letitou zkušeností.

Žádné rozmáchlé seky. Bodne a trhne čepelí vzhůru – čísi tělo se rozevívá jako červená kniha. Lehounce tne, uťatá ruka letí nad hlavy davu. Úder hlavicí jílice, rána okovanou manžetou, sek, odbod, kopnutí. Je jako štika, která se řítí napříč proudem. Dav se před ním rozevívá, krev obětí stříká na všechny strany.

Pak ho mistr tesař vezme klanicí mezi lopatky.

Don Gruber padá na kolena, hladina lidských hlav se nad ním zavírá. Tohle jsou dřevaři, chlapi se svaly z ocele, a každý z nich má svůj nůž pohotově.

Inge si teprve teď všímá, že jí kdosi už několik okamžiků ječí do ucha: „Utíkej! Utíkej!“

Uličník Jolek ji rve za rukáv a snaží se ji táhnout do míst, kde je stěna davu nejslabší.

Inge se chytá šance. Udělá jeden skok, druhý, třetí. Lidé z Glen Karhò, na chvíli paralyzovaní nesmírně surovým útokem Dona Grubera, se vzpomínají jen zvolna. Ale přece, neurvalá ruka chytá Inge za vlasy.

Uličník Jolek se do té ruky zahryzne, a Inge je volná. Už je na kraji davu, pak proráží slupku.

„Utíkej, Inge, utíkej!“ ječí Jolek.

Mozolnatá pěst jej udeří do krku a zlomí mu vaz.

Inge utíká bahnem, uskakuje za rohy srubů, běží kolem hromady složených klád. Náhle je na okraji městečka. Rozrytá pláň pokrytá pařezy se před ní rozevívá do všech stran.

Za zády má nenávislný řev davu.

Běží po rozježděné svážné cestě.

Nevidí, jak se z prastarého háje vysouvá jazyk bílé mlhy. Mlha se plazí jako chapadlo obludné bytosti a zakrývá Inge před zraky pronásledovatelů.

Dívka utíká, srdce jí buší až v hrdle, plíce se snad každou chvíli roztrhnou. Před sebou zahlédne volský potah táhnoucí poražené stromy k přístavu. Uhýbá do nekonečné pláně pokryté pařezy, potom dál a dál, až ke štítům západních Zrcadlových hor, k temné čáře dosud nevymýcených lesů.

Ve směru, kterým utíká, právě do mlžného oparu zapadá slunce. Vzduch se prudce ochlazuje.

Nemocný les

01

Cizinec přijel od severovýchodu, což v Glen Karhò znamená od Brodů. Bylo zřejmé, že jeho minulou zastávkou byl Rudenrog, nejsevernější výspa Arkastie. Snad měl namířeno do Thonnieriky.

Vypadal velmi *hraničářsky* a taky velice *elfsky*. Bylo však na první pohled jasné, že tenhle zachmuřený vousáč v sobě nemá ani kapku elfské krve. Elfům nerostou vousy, jen některým se na lících objevuje cosi jako srst. Elfolidští míšenci se až do třetího pokolení vyznačují světlými, někdy čistě bílými vlasy. Cizincovy vlasy, na spáncích prošedivělé, měly temně hnědou barvu. Nad čelem už zřídly a po stranách ustoupily do koutů, zbytek si začesal dozadu a v zátylku stáhl do culíku.

Jenomže jeho oblečení jako by bylo ušito v některém stromovém domě. Tak předně kalhoty. On vlastně žádné

kalhoty neměl, jen dvě samostatné nohavice připevněné k opasku, ve švech rozřezané do ozdobného třepení. Nohavice měl doplněné bederní zástěrkou – širokým pruhem látky protaženým mezi stehny, podvlečeným vpředu a vzadu pod opaskem a dost dlouhým na to, aby na obou stranách dosahoval až ke kolenům. Na nohách měl mucklutiny, boty z měkké kůže vysoké až nad kolena. Jeho elfská halena, ušitá z losí kůže, byla rovněž ozdobena třepením a perletovými knoflíčky z říčních škeblí. Přes halenu měl přetaženou vestu z kožešiny černého medvěda.

A jeho pes – to byl čistokrevný elfský ohař. Je známo, že elfové nemají žádná domácí zvířata, ovšem s výjimkou takovýchto vyšlechtěných psů.

Jak mohl být starý? Asi tak čtyřicet let. Říká se, že čtyřicítka je pro muže nejlepším obdobím života, a u tohoto chlapíka to platilo beze zbytku. Zdál se ve vynikající kondici. Vyzařovala z něj zvláštní aura síly, obratnosti a nevtíravého sebevědomí.

Po celou dobu svého pobytu v Glen Karhò neslezl ze sedla silného huňatého koníka ověšeného brašnami a vaky.

Elfské oblečení, nemluvě o psu, by obyvatelé Glen Karhò obvykle rozzuřilo. V jiných časech by cizinci vysvětlili, že se jim cokoli elfského příčí – a to nejspíš pomocí pěstí a klacků. Teď však jejich srdce ovládal strach.

Bylo dopoledne následujícího dne a právě se vrátila poslední ze čtyř výprav, které bezvýsledně pátraly po uprchlé Inge. Cizinec zvolna projížděl rozbahněnými uličkami, elfský pes nervózně rejdlil sem a tam. Dráždil ho pach krve, která zde byla včera prolita. Pak krátce zaštekál a vedl svého pána na prostranství před Vlčím okem.

Jezdec se v sedle otočil na stranu a pravici položil na svá zavazadla. Ze změti věcí potřebných pro přežití v divočině trčely opeřené dřívky šípů a horní rameno luku. *Napjatého* luku, což není obvyklé. Lovci si dávají pozor,

aby po použití třetivu vždycky uvolnili. Stálým napětím se lučiště unavuje.

Cizinec položil ruku tak, aby se dotýkala povysunutého madla luku.

Koník došel k dřevěnému pranýři a tam se zastavil. Kousek od pranýře stále ještě ležel Jolek. Přestože spočíval na břiše, nos překroucené hlavy směřoval vzhůru k obloze. O třicet kroků dál, na rohu Vlčího oka, se v blátě válelo roztlučené tělo Dona Grubera. Dřevaři odklidili své mrtvé, ale hocha a vojáka se nikdo ani nedotkl.

Utvořili kolem cizince uctivý kruh. Báli se psa a měli respekt z luku. Včerejší Don Gruberův zásah měl za následek šest mrtvých a kolem desítky zraněných a zmrzačených. Nechtěli žádné další.

Kovář a mistr tesař si konečně dodali odvahy. Přišli k cizinci blíž.

„Divíte se, co to tady je, pane?“ zeptal se kovář. „Zajímá vás, jaké nás postihlo neštěstí?“

Cizinec mlčky přikývl. Kovář pokračoval: „Navštívila nás čarodějnice, pane. Prokletá elfs... prokletá striga.“

Cizinec mlčel.

„To ona zabila ty muže, pane. Zabila jich víc! Tady pana dozorce popálila kouzlem.“

Mávl rukou, dřevaři vystrkali do vnitřku kruhu Detlefa.

„Odkud přišla?“ promluvil konečně cizinec. Měl chraplavý, poměrně všední hlas.

„Žila tu s námi, pane. Tři měsíce tu bydlela. Přijali jsme ji mezi sebe. Takhle se nám odvděčila.“

Do hovoru se vložil mistr tesař: „Vy jste lovec, pane, že? Vypadáte tak. A ten váš pes, to je nádherné zvíře... Stíhali jsme tu čarodějku, ale ona se skryla v mlze a uprchla. Máme strach, že se nám bude mstít! Byli bychom moc vděční, kdybyste nám ji pomohl vystopovat.“

Cizinec nespokojeně zavrtěl hlavou. Kovář vykřikl:

„Zaplatíme vám, pane, dobře vám zaplatíme!“ Zalovil rukou v kapse a vytáhl dva púlsoryny. Chlapík za ním strhl z hlavy promaštěnou hučku a nastavil ji. Ostatní se kolem něj shlukli a začali do hučky házet všechny mince, které měli u sebe – liardy, desetiliardy, púlsoryny. Hučka pořádně ztěžkla. Kovář ji vzal a podal cizinci do sedla.

Cizinec znovu zavrtěl hlavou. „Nevím, zda ji dokážu vystopovat.“

„Nechcete nám pomoci, pane?“ řekl kovář hroživě. Tváře dřevařů, dosud prozářené nadějí, ztvrdly jako kámen. Pes varovně zavrčel. Varování však nebylo určeno obyvatelům, ale jeho pánovi. Upozorňoval, že nálada davu se prudce změnila.

Cizinec zvedl ruku v uklidňujícím gestu: „Chci vám pomoci. Jenže nevím, jestli to dokážu... Zaplatíte mi, až když ji najdu.“

„Dovedete nás k ní, pane. My si to s ní vyřídíme.“

„Nemůžete jít se mnou,“ zavrtěl cizinec hlavou. „Překáželi byste mi. Uslyšela by vás na míle. Najdu ji a přivedu ji sem.“

„Ne!“ vykřikl mistr tesař. „Nevodte ji zpátky, pane! Musíte ji zabít, protože jinak vám ublíží, jako ublížila nám. Přivezte nám její tělo!“

„Dobře,“ souhlasil cizinec. „Přivezu vám tělo... Potřebuju nějakou její věc, aby pes zachytil pach.“

„Ano, pane. Dojdeme do jejího domu. Najdeme nějakou její věc.“

Dav se pohnul ulicí, jezdec se pohyboval v jeho středu. Pes nervózně obíhal kolem koňských kopyt a udržoval dřevaře z Glen Karhò ve vzdálenosti, kterou považoval za bezpečnou pro svého pána.

Po chvíli došli k pěknému dvoupodlažnímu domu, ze kterého včera v půli odpoledne odcházela natěšená

Inge. Kovář, mistr tesař a někteří další muži vešli dovnitř. Cizinec nesesedl z koně, jen ho dovedl ke vchodovým dveřím a díval se dovnitř. Na podlaze leželi další dva mrtví – starý muž se šedou bradkou a obtloustlá žena.

Z vnitřku domu se ozývaly hlasy:

„Tohle je její, ne?“

„Ty blázne – do toho by se vešla dvakrát. To patřilo hospodyni.“

„A tyhle postavičky?“

„Tomu se říká figurky. Je to hra, jmenuje se ranta.“

„Hele, tohle určitě patřilo té malé zmiji.“

„A tady tohle.“

Vyšli ven a podávali jezdcí dvě věci.

Bílou kozinkovou rukavičku. A pak loutku vyřezanou z lipového dřeva oblečenou ve strakatých šatečkách. Představovala jakéhosi šibalského človíčka, snad skřítku, se špičatýma ouškama a dlouhým nosem.

Cizinec si oboje vzal. Naklonil se ze sedla a nechal to psovi očichat. „Stopa, Sirotku, stopa.“

„Kterým směrem utekla?“ zeptal se okolostojících.

Ukázali mu to. Vyvedli ho až na okraj Glen Karhò.

Kývl na pozdrav a pobídl koně k chůzi. Dívali se za ním, jak odjíždí přes pláň pokrytou pařezy.

02

Byla na útěku noc a den. Většinu té noci někam běžela. Vždy, když se na chvíli zastavila, zaslechla za sebou křik pronásledovatelů. Šla a běžela. Běžela a šla.

Kus vzpomínek se jí ztratil. Pamatovala si, že začalo svítat. Pak se probudila na pasece prohřáté sluncem.

Našla ostružiny, kterými zahнала žízeň. Zkoušela jíst žaludy, ale bylo jí z nich zle. Bukvice byly lepší.

Teď už přicházel večer a s ním lehoučký podzimní mráz.

Něco jí říkalo, že musí jít, aby se zahřála. Pokud se zastaví, prochladne. Potom zemře.

Jde temným lesem. Pod botama jí čvachtá bláto. Země se houpe.

Je v bažinách.

Vychází měsíc, osvětluje pustou podmáčenou krajinu. Z kaluží trčí holé stromy. Vypadají jako ruce kostlivců.

Ticho. To ticho je ze všeho nejstrašnější. Les přece nemá být tichý! Měl by zvučet bzučením hmyzu, zpěvem ptáků, šustěním listů ve větru. Tady však všechny zvuky odumřely. Jen občas vodou probublá bahenní plyn.

Inge cítí, že tohle je víc než jen bažina. Les je nemocný! Choroba se rozrůstá, zasahuje jeden kus země za druhým. Ničí stromy, vyhání ptáky i zvířata.

Musí jít, jinak ta nemoc pohltí i ji.

Do probublávání bahenního plynu zaznělo rovnoměrné šplouchání. Inge se ohlédla a ztuhla děsem: přímo k ní se brodí mlčenlivý zástup zahalených postav.

Chce utíkat, nohy ji však neposlouchají. Pokouší se vykřiknout, ale nedokáže to.

Postavy v pláštích, kapuce přetažené do tváří. Nad pravicíma rameny se jim rýsují obrysy nenatažených luků.

Mimoděčně je spočítá. Je to docela snadné, když se přibližují takhle v řadě za sebou a trochu zešikma. Je jich třináct.

Třináct!

Už jsou u ní, rozestavují se do mlčenlivého kruhu.

Do zmrtnělého ticha zazněl hlas líbezný jako cinkání stříbrných zvonků: „Takže to jsi ty...? Kdo vlastně jsi?“

Inge nedokáže promluvit. Tiše vzlyká.

Dvanáct zahalených postav. Třináctka krále Eagerpa. Ten třináctý je král Eagerpe osobně.

Bere ji za bradu a otáčí obličejem k sobě: „Takže kvůli tobě byl celý ten poprask?“

Inge až zalapá po dechu, jak je krásný. Dlouhé stříbrné vlasy sepnuté čelenkou ze splétaných řemínků mu spadají na ramena. Uši má úzké, zahrocené, elegantní. Jeho jemná tvář má dívčí půvab, avšak rýhy kolem rtů jí dodávají tvrdost bojovníka.

Je oblečený po lidsku. Přes šedou košili z čistého lnu má přetaženou vestu probitou cvočky a vyztuženou železnými plátky. Kalhoty má ušité z jelenice, vysoké boty převázané pod koleny koženými řemínky. Místo opasku má kolem boků pestrou hedvábnou šálu.

Bandalír, připevněný přes záda, mu dodává vzezření poutníka. K bandalíru má připevněný nenapjatý luk a svazek šípů. Křížem přes bandalír mu na zádech visí pochva s mečem, jehož jílec mu vyčnívá nad levým ramenem.

„Takže to jsi ty,“ opakuje. „Ta, která byla vyvolena.“

Mluví k ní řečí lidí, nikoli elfů.

„Co to znamená – vyvolená?“ ptá se Inge. Mimoděčně používá řeč elfů – a sama žasne nad tím, že to vůbec dokáže. Elfská slova se jí vynořují v paměti sama od sebe.

„Hleďme,“ zasměje se Eagerpe. „Ono to mluví elfsky! Co jsi zač, děvčátko?“

„Má babička byla elfka z Izironku.“

„Tak proto! Už tomu rozumím! Nějaké člověčí holky by si Izironk vůbec nevšiml!“

Chvilí mlčí a pak dodává: „Tvoji pronásledovatelé už dávno ztratili stopu.“

Otáčí se k mlčenlivým bojovníkům: „Půjdeme.“

Jiný elf chytí dívku za rameno.

Je nehezký, silný, robustní. Robustní? Copak mohou být elfové robustní? Ale tenhle je. Má ošklivý obličej, vlastně se podobá psovi z rasy, které se říká *těžcí štváci*. Houkne na dívku: „Pila jsi vodu z bažiny?“

„Cože?“

„Ptám se, jestli jsi pila vodu z bažiny!“

„Ne. Myslím, že ne.“

„Tak ji nepij!“

„A co mám pít?“

Jenže elfové už odcházejí. Dlouhá řada zahalených postav jde mělkou vodou pryč.

Posledním z nich je mladičký elfík, téměř ještě mládě. Podá dívce lahvici obšitou králičí kůží. „Na, vezmi si to.“

Inge drží lahvici a dívá se přes bažinu. Měsíc se leskne v kalužích.

Elfové jsou pryč. Nikde kolem není ani živáčka.

Byl to sen?

Elfové jsou pryč, ale ona stále ještě drží v ruce lahvici.

03

Očekávala, že zemře. Tady uprostřed slatiny, mezi suchými větvemi trčícími z bahna. Ztracena v bělavých parách, na tomto ničemném kousku země, den před šestnáctými narozeninami.

Byla k smrti vyčerpaná, prochládlá. Pěknou, modročerveně pruhovanou sukni měla promáčenou a vlněný kabátek zacákaný blátem. Blůzu jí roztrhl Detlef.

Seděla na zčernalém kmeni napolo utopeném v bažině, nohy po kotníky ponořené v bahně. Nevěděla, jak dlouho tady sedí. Mohlo být poledne... nebo taky večer.

Z černé vody stoupala bílá pára.

Zadívala se na své zimou promodralé dlaně, na třesoucí se prsty.

Kdybych měla oheň, napadlo ji, ohřála bych se. Třeba bych nemusela umřít.

Kousla se do spodního rtu, odhodila z tváře zplihlé vlasy. Pokusila se soustředit. *Jen to nejjednodušší kouzlo! Jen plamének, který jí zatančí v dlaních, ohřeje je a pak*

přeskočí na támhleto suché křovisko! Udělám oheň, usuším se a půjdu dál.

Na chvíli se jí zezdalo, že to dokáže. V misce z dlaní se zablesklo, zamihotalo světélko... a pak zhaslo.

Rozplakala se.

V té samé chvíli jí našel pes.

Všimla si ho, teprve když jí dýchl do obličeje. Strašlivě se lekla. Nevykřikla, nevyskočila, nic z toho. Ocitla se ve stavu, kterému se říká: *zastavilo se jí srdce v těle.*

Možná se skutečně zastavilo, protože v hrudi jí hrozně zabořelo.

Pes ji se zájmem očichal. Zvláštní pozornost věnoval vztaženým dlaním, v nichž se před chvílí zamihotal příslib ohně. Citlivý psí čenich zřejmě zaznamenal zbytek magie. Byl to pěkný velký pes, na hřbetě černý jako noc a na břiše temně hnědý. Uši vyzdobené zářezy měl bojovně vztyčené. Přeshlapoval před Inge a nevypadal nepřátelsky.

Pokusila se ho dotknout. Poodskočil. Nedůvěřoval jí. Pach zbytkové magie ho mátl.

„Sirotku?“ ozvalo se za holými křovisky. „Něco jsi našel?“

Pes se otočil, dvakrát štěkl.

Lidský hlas dodal dívce sílu. Vyskočila na nohy, pokusila se utéci hlouběji do bažiny. Po šesti krocích uvázla v bahně až po kolena. Pes se vrhl za ní. Na štíhlých nohách přetancoval po trsech trávy a postavil se jí do cesty. Zavrčel, vycenil zuby. Už vůbec nebyl přátelský.

V bělavém oparu stoupajícím z bažiny se objevila postava. Robustní mužská silueta, na okrajích roztřepená do třásní.

Jak šel blíž, rozeznávala dívka více podrobností – krátké vousy, lesklé kouty nad čelem. Dlouhou halenu i nohavice ozdobené třepením a změkčenými ježčími bodlinami. Boty měl vysoké nad kolena, stažené řemínky.

V Glen Karhô už viděla víc takhle oblečených lidí. Byli to lovci kožešin, zálesáci, hraničáři.

Ti sviňáci si na mne najali lovce lidí, pochopila.

Vysoké boty začvachtaly v blátě. Zálesák došel na dva kroky od ní. Při chůzi si vybíral místa, kam došlápne – většinou drny polehlé trávy. Zatímco stál ve vodě po kotníky, ona se zvolna propadala stále hlouběji.

Pohlédl na ni zkoumavě: „Takže ty jsi ta Inge? Ta děsuplná čarodějnice?“

Od člověka jeho ražení by rozhodně nečekala slovo *děsuplná*.

„Najali vás v Glen Karhô?“ zeptala se ho.

Rozvážně přikývl: „Chtěli mne najmout. Podle toho, kolik mi nabízeli, jsem si tě představoval mnohem *děsuplnější*.“

„Kolik vám nabídli?“

„Dvacet sedm sorynů. A byli ochotni jít až na dvaatřicet.“

I přes svůj žalostný stav téměř vyprskla smíchy. „Ti blbci! Dám vám dvě stě zlatých marek, když mne odvedete do Thonnieriky!“

Trošku naklonil hlavu: „Jsem si jistý, že bych vyhnal nabídku až na dvě stě čtrnáct.“

„Dám vám tři sta! Nebo pět set! Můj otec vyváží vašeho psa zlatem!“

„Kdopak je tvůj otec, děvčátko?“

Bahno jí už sahalo ke kyčlím. Pruhovaná sukně se rozprostřela po špinavé vodě. Měla pocit, že blouzní. Pozvolna se topila v bažině a zároveň se vybavovala s jakýmsi lesním mužem.

Muž napřáhl ruku: „Chytni se!“

Zaváhala. Lehce pohnul napřaženou rukou a ona polekaně ucukla. Ucítila, jak zapadla do bažiny o půl stopy hlouběji.

Pousmál se. Měl zvláštní, dalo by se říci šibalský úsměv. Když se usmál, vypadal trochu jako kluk.

„Mě se nemusíš bát,“ řekl. „Přesvědčilo mne tvých pět set zlatých císařských marek.“

Pevně se chytila napřážené ruky. Po dlouhé době strávené v prostydlých bažinách jí lovcova dlaň připadala horká, jako by nepatřila člověku, ale bronzové soše rozpálené letním sluncem.

Zatáhl a pokusil se ji vytáhnout. Jenomže bažina se nevzdala tak lehce. Dívka se o dva palce nadzvedla a pak ji bahno vtáhlo zpět.

„Nepouštěj mne!“ zaječela.

„Lehni si. Polož se na zem.“

Poslechla ho. Položila se na bok. Volnou rukou se chytila dlouhých stébel ostřice, zatímco za druhou ji tahal lovec. Pracovala nohama, aby je vyprostila z bahnitého sevření. Kousíček po kousíčku se probojovávala ven. Pak pod pravým kolenem ucítila pevnou půdu. Opřela se, zdvihla, a byla venku.

Znovu stála v bažině ponořena *jenom* po kotníky.

Nejistě se ohlédla. Před chvílí ji málem pohltila tahle nevinně vyhlížející černá skvrna zalitá kalem? Zadávala se na sukni. Už nebyla modročervená ani pruhovaná. Jen šedá a černá.

„Pojď,“ vybídl ji muž. Šel před ní a ona ho následovala. Zatímco skákal po trsech kyselé trávy, brodila se bahnem. Po chvíli vystoupali na ostroh pevné půdy. Mezi skelety mrtvých stromů zahlédla koně. Zvláštního robustního koníka, širokého jako pohovka, ověšeného neskutečným množstvím vaků, brašen a balíčků.

„Musíme dál,“ řekl muž. „Tady bychom se akorát nakazili zimnicí. Znáš to tu?“

Pohlédla na něj udiveně, on je přeci zálesák, on se musí vyznat v lesích!

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

„Ah!“ vydechl prudce. „To tady můžeme strávit celý týden...! Uděláme tohle: vrátíme se po vlastní stopě,“ navrhl.

Chvíli o tom přemýšlel a pak svůj návrh zamítl. „Ne. Tam na nás čekají lidi z Glen Karhò. Sirotku!“ zavolal na psa. „Avch graenli comee iysk...“ vychrlil několik vět v neznámé řeči. „Rozumíš?“ dodal pak. Pes pozorně naslouchal, načež zatřásl hlavou. Nedalo se poznat, zda přikývl, nebo se prostě po psím způsobu otřepal. Vzápětí odběhl mezi mrtvé stromy.

„Pes se pokusí najít cestu z bažiny,“ vysvětlil muž. „Ale nevím, jestli po cestě, kterou najde, projdeme i my a kuň. Děvče, jak že se jmenuješ – Inge?“

„Inge,“ hlesla. „Inge Hargenn...“

„Jsi úplně promočená, Inge. Půjčím ti nějaké své věci.“

A pak zcela neutrálním hlasem dodal: „Svlékni se.“

Ustoupila o dva kroky dozadu.

Udiveně se na ni zadíval. Pak to pochopil. „Aha,“ kývl. „Promiň.“

Přistoupil k ní a vrazil jí dvě facky, jednu zleva a druhou zprava. Hlava jí poskočila sem a tam.

Účinek byl zdrcující. Ještě před chvílí byla odhodlána se bránit, ale mužovy políčky v ní něco zlomily. Roztřásla se, nohy se jí podlomily. Byla by upadla, jenže on ji chytil za rameno a postavil.

„Stůj,“ poručil jí.

Stála, třásla se zimou, strachem a ponížením. Plakala. Neuvědomovala si, že vyráží zvláštní kvílivý zvuk. Cizinec si klekl do olysalé trávy a hmoždil se s tkaničkami jejich střevíců.

Pak ji vyzul. Stáhl jí punčochy, vysvlékl sukni, kabátek i blůzu. Všechno naskládal na úhlednou hromádku. Od koňského sedla odepjal vak s vodou a opatrně, aby příliš

vody nevyplýval, začal z dívčiny kůže smývat bahnitý šlem. Pomáhal si při tom starou opranou košilí.

Stála, třásla se, plakala... a zvolna se uklidňovala. Uvědomila si, že ji cizinec obléká. Navlékl jí plátěnou halenu, dlouhou až ke kolenům. Byla jí velká, takže musel zahrnout rukávy. Ze sedlové brašny vytáhl kalhoty z kůže a s trochou potíží do nich dívku nasoukal. Moc pěkné kalhoty, zřejmě si je oblékal sám, když dojel do civilizovaných končin. Od pasu až po konce nohavic byly na bocích poskládané do záhybů a sklady byly křížem sešněrované koženými řemínky. Dotažením či uvolněním řemínků se mohl prostor uvnitř kalhot zvětšit i zmenšit. Cizinec si se řemínky pohrál a přizpůsobil je dívčině drobnější postavě.

Obul jí mucklutiny z jelení kůže, vysoké až nad kolena. Byly jí velké, ale on jí vytáhl patní části až ke kotníkům a upevnil je řemínky. Tahle obuv se zjevně dala použít na jakoukoliv nohu. Nakonec si sundal vestu z kožešiny černého medvěda a oblékl ji dívce.

„Pila jsi vodu z bažiny?“

Nevnímala, že se jí na něco ptá.

„Pila jsi vodu z bažiny?“ zatřásl s ní.

„Neee...“ hlesla.

„Seš si jistá?“

„Měla jsem láhev,“ zašeptala a rozhlédla se po lahvičce, kterou dostala od přízračných poutníků. Nemohla ji najít. Nejspíš ji někde ztratila.

Nebo se jí všechno jen zdálo?

„Myslíš tuhle?“ zdvihl muž lahvičce obalenou králičí kůží.

„Ano,“ horlivě zatřásla hlavou. „Kde jste ji vzal?“

„Pes ji našel v bažinách.“

Takže to nebyl sen!

Podal jí vak, teď už splasklý, téměř prázdný. „Pořádně se napij.“

Ani si neuvědomila, jakou má žízeň. Lokala a lokala.

„Hej!“ zarazil ji. „Nech taky něco pro koně.“

Vytrhl jí měch, došel ke koni a nalil si zbytek vody na dlaň. Kůň ji slízl růžovým jazykem.

„Teď se pohni,“ vybídl ji. „Musíš jít, aby ses zahřála.“

Chytil koně za uzdu.

„A co pes?“ hlesla. „Nenajde cestu?“

„Nenajde. Na to je moc hloupej. Najdeme ji sami.“

04

Konečně jí bylo teplo. Takové teplo, až se zdálo nepříjemné. Pohnula se, podhrnula pokrývky. Otevřela oči a uviděla tmu.

Tmu a mihotavé odlesky plamenů.

Otočila hlavu. Plameny velkého ohně rozbily temnotu do ostrých stínů. Vzpomněla si, že ji lovec uložil pod stříšku ze stanové plachty. Část tepla z ohně proudila pod plachtu a zůstávala tam, což byl nepochybně účel přístřešku.

Na druhé straně ohně přecházel lovec. Byl oblečený jen do nohavic a zástěrky, jejíž konce opatřené třepením mu plandaly vpředu i vzadu až ke kolenům. Na nahé kůži se mu mihotaly odlesky plamenů.

Posadila se a dívala se, co to tam dělá. Pak pochopila, že vyvrhuje jakési zvíře zavěšené za nohy na větvi. Na srnce to bylo moc malé, na zajíce zase velké. Vnitřnosti odhazoval do tmy, kde je s čvachtavými zvuky hltal pes zvaný Sirotek.

„Jsi vzhůru?“ křikl.

„Jo,“ přisvědčila a vylezla z pokrývek. „Už bude svítat?“

„Ještě není půlnoc.“

„Už jsme venku z bažiny?“ zeptala se. Nějak si nedokázala vzpomenout na zbytek dnešního dne. Věděla jen, že pospávala v širokém sedle huňatého koníka.

„Pořád jsme v bažině,“ vysvětlil jí. „Ale našel jsem tady kus suché země.“

„Vadí to? Myslím, že jsme nenašli cestu?“

„Nemáme vodu.“

Pochopila, že vodu vypotřeboval, když z ní smýval bahno.

„Vůbec žádnou vodu?“

„No, něco ještě zbylo,“ připustil. „Den vydržíme... Pojď si sednout, upeču kus tady toho zvířete. Musíš mi něco vysvětlit.“

„Co je to?“ kývla k vyvrženému trupu.

„Kolouch. Nejspíš se ztratil v bažině. Sirotek mu zlomil vaz.“

Obestřela ji hrůza. Kolouch. Kolouch se ztratil v bažině. Pes ho zabil a oni ho teď snědí. A zítra něco najde a zabije je. A pak je sní.

„Co se stalo v Glen Karhò?“ zeptal se jí.

„Nevím... lidé,“ zaváhala, „lidé se zbláznili.“

Ta vzpomínka byla příliš čerstvá. Bolela.

„Říkala jsi, že jsi dcerou... někoho významného? Bohatého?“

„Jsem Inge Hargenn. Vždyť jsem ti to říkala.“

„No a? Co má být?“

„Copak ty neznáš jméno mého otce?“

„Ne. Nikdy jsem ho neslyšel.“

Zajíkla se. Byl to první člověk v jejím krátkém životě, který neznal jejího otce.

„Jak ses ocitla v Glen Karhò?“ zeptal se.

„Otec mne tam poslal... do bezpečí.“

„Proč?“

„Copak tys to neslyšel? V Thonnierice došlo k pokusu o převrat! Rada se pokusila sesadit krále!“

„Rada se pokusila sesadit krále?“ podivil se. „A kdypak?“

„Někdy v polovině léta.“